

Matleena Oikarinen:

Salakaato

Heräät kosteasta ruohikosta. Ilta alkaa hämärtää, ja se tarkoittaa, että on aika saalistaa. Olet jo päiviä etsinyt ruokaa, mutta et ole saanut mitään kiinni, koska vanhuus on hidastanut liikkeesi. Venyttelet raidallisia, kankeita jalkojasi ja nouset vaivalloisesti ylös. Tarkat tiikerinsilmäsi tutkivat ympäristöäsi. Haistelet ilmaa, ja yrität saada riistan tuoksun kuonoosi.

Kun et haista mitään, hölkytät alas mäkeä joen rantaan. Joella pysähdyt juomaan ja jatkat sitten laiskasti matkaasi alavirtaan.

Jonkin ajan jälkeen haistat miedon antilooppilauman tuoksun, ja vesi herahtaa heti kielellesi. Jäljität hajujälkeä jo paljon reippaammin.

Astelet ulos metsän varjoista ja edessäsi avautuu laaja ruohikkoalue, jonka keskellä näet antilooppilauman aterioimassa. Ne eivät ole huomanneet sinua, koska pysyttelet piilossa ja tuulen alapuolella. Nuoleskelet huuliasi ja paljastat terävät, valkeat kyntesi. Tuskin maltat odottaa, että pääset sammuttamaan huutavan nälkäsi.

Olet jo melkein ryntäämässä niiden kimppuun, kun ne kaikki nostavat päänsä ja jähmettyvät paikoilleen pelosta. Hetken mielessäsi pyörii ajatus siitä, ovatko ne huomanneet sinut. Sitten ne lähtevät salamannopeasti karkuun ja häviävät yön pimeyteen. Yrität vielä pinkaista niiden perään, mutta on jo liian myöhäistä.

Haistat vaaran hajun, joka tuo mieleesi pahoja muistoja. Silmissäsi välähtelee kuvia menneisyydestäsi. Muistat, kuinka nuo hirvittävät, raa'at, kahdella jalalla kävelevät hirviöt tappoivat tiikeriemosi ollessasi vain pienen pienen pentu. Muistat, kuinka käperryit emosi turkkiin ja kuulit, kuinka ne nauroivat ja kehuskelivat hyvällä kaadolla. Kun ne olivat muutamien metrin päässä, emosi käski sinua juoksemaan, ja onnistuit livahtamaan juuri ja juuri niiden karvattomista käpälistä.

Vilkaiset sivulle, ja näet, kuinka ne kaksijalkaiset hirviöt lähestyvät sinua yön varjoista. Pelko saa karvasi nousemaan pystyyn, ja ampaiset karkuun. Vielä hetki sitten olit saalistamassa, mutta nyt tajuat olevasi itse saalis.

Kuulet hirviöiden äänet perässäsi. Juokset henkesi edestä, mutta vanhat tassusi eivät jaksa enää kauaa. Juokset läpi niittyjen etsien tiheää metsikköä, johon hirviöt eivät pääsisi valtavilla, mörisevillä ratsuillaan, mutta edessäsi on vain loputonta ruohikkoa.

Jahti tuntuu kestävän ikuisuuden, ja voimasi alkavat jo loppua.

Hirviöt myhäilevät takanasi ivallisesti.

Viimein näet horisontissa kohoavan metsän, ja kiidät sitä kohti turvan toivossa. Vanhoja kypäliäsi kivistää, olisiko sittenkin helpompi antaa periksi?